

Sygn. akt II Ca 558/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Piwko

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2014 r. w Kielcach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

przeciwko R. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. I C 593/13 upr.

oddala apelację.

ZARZĄDZENIE

(...).

Sygn. akt II Ca 558/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 roku, sygn. akt I C 593/13 upr. Sąd Rejonowy w Starachowicach oddalił powództwo (...) Bank S.A. we W. przeciwko R. R. o zapłatę kwoty 3.466,48 zł wraz z odsetkami umownymi. (k. 72)

Apelację od powyższego wyroku wywiódł (...) Bank S.A. we W., wnosząc o jego zamianę w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Strona powodowa zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz art. 328 §2 k.p.c. poprzez niewskazanie przyczyn, dla których dowody przedstawione przez powoda zostały uznane za niewiarygodne, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego. (k. 83-84)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Według Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonując następnie oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego

materiału zgodnie z treścią art. 233 §1 k.p.c. Dokonane przez Sąd Rejonowy na tej podstawie ustalenia w zakresie zaistniałego stanu faktycznego Sąd Okręgowy przyjął jako własne.

Należy przy tym podkreślić, że Sąd Okręgowy nie podzielił podniesionych przez stronę powodową w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, skutkujących wadliwością wydanego wyroku. Granice swobodnej oceny dowodów wyznacza w pierwszej kolejności obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie poprawnych, zgodnych z zasadami racjonalnego rozumowania. Respektowane muszą być również przepisy proceduralne, w szczególności art. 227-234 k.p.c. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest zatem przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadn. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; uzasadn. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2000 roku, sygn. akt I PKN 756/99, OSNP 2002/4/89). W taki też sposób ocenił materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania Sąd Rejonowy, wskazując, dlaczego przedstawione przez stronę powodową dowody uznał za niewystarczające dla stwierdzenia zasadności zgłoszonego roszczenia. Wywód przedstawiony w tym zakresie przez Sąd Rejonowy jest przekonywujący i nie można tu mówić o dowolnym czy wybiórczym traktowaniu dowodów. Sąd omówił wyniki postępowania dowodowego w uzasadnieniu wyroku zgodnie z wymogami art. 328 §2 k.p.c., podając podstawę prawną orzeczenia i wykładnię powołanych przepisów (por. uzasadn. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2002 r., I CKN 105/00, LEX nr 55169).

Zdaniem Sądu Okręgowego, argumenty podniesione przez powoda w apelacji sprowadzają się jedynie do polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. (...) Bank S.A. we W. stwierdził tylko, że przedstawiona przez niego umowa kredytowa nr (...) zawarta w dniu 8 lutego 2008 roku z R. R. oraz zestawienie wpłat potwierdzają zasadność roszczenia. Tymczasem zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, że powód nie wykazał, pomimo ciężącego na nim w tym zakresie obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., iż pozwany zobowiązania nie uregulował w całości lub w części. Na poparcie swoich twierdzeń strona powodowa przedłożyła: niewyraźną i nie potwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy kredytowej zawartej w dniu 8 lutego 2008 roku pomiędzy jej poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) S.A. we W. z R. R. na kwotę 3.466,48 zł (k. 43-47), pismo zatytułowane „Zasady kredytowania sprzedaży towarów i usług” (k. 48), tabelę opłat i prowizji za czynności kredytowe dla klientów indywidualnych (...) Bank (...) S.A. obowiązujących od dnia 18 lutego 2006 roku (k. 49) oraz tabelkę zatytułowaną „Zestawienie wpłat” z nazwiskiem R. R. oraz numerem zawartej umowy opatrzoną podpisem występującej w sprawie w imieniu powoda pracownicy K. Z. (k. 42). Na podstawie zaoferowanych przez stronę dokumentów w najlepszym wypadku można ustalić, że R. R. zawarł w dniu 8 lutego 2008 roku z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę kredytu na kwotę 3.466,48 zł, który miał zostać spłacony w 18 ratach. Natomiast w żaden sposób nie wynika z nich to, że pozwany należności nie spłacił. Strona powodowa, będąc podmiotem profesjonalnym, który w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się m.in. prowadzeniem rachunków bankowych, udzielaniem kredytów i pożyczek (informacja KRS, k. 53-59v.) nie przedstawiła na tę okoliczność dowodów chociażby w postaci: wypowiedzenia umowy kredytowej, wezwań do zapłaty wraz z dowodami doręczenia pozwanemu, wydruków z wewnętrznego systemu komputerowego obrazującego stan konta utworzonego dla R. R. z ewentualnymi zaległościami powstałymi na skutek uchybienia ustalonym na 8 dzień każdego miesiąca terminom płatności. Konieczność taka wynikała także z faktu, że pozwany zaprzeczył zaś temu, aby powód wzywał go do zapłaty spornej kwoty (k. 17). Skoro zatem powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)